

7

*Just close your eyes
And... 'make a wish'*

บทนำ

We Wish You a Merry Christmas...

We Wish You a Merry Christmas...

พออย่างเข้าสู่ปลายเดือนพฤศจิกายน มองไปตามร้านค้าต่างๆ มากมาย ร้านค้าเหล่านั้นเริ่มพากันตกแต่งต้นไม้สูงๆ ทรงสามเหลี่ยม สีเขียวสดด้วยบอลกลมๆ ลูกเล็กๆ หลากสีสัน และวางกล่องสีเหลี่ยม ห่อกระดาษสีจัดจ้านประดับอยู่โคนต้น

แถมยังเปิดเพลงลี้ลลากันอยู่ได้แค่เพลงเดียว...

We Wish You a Merry Christmas...

We Wish You a Merry Christmas...

And a Happy New Year...

เบื่อดีจริง! ฉันทบ่อวันคริสต์มาส~!

วันที่เด็กๆ เอาแต่ชวนลุงเท้าไว้ที่หน้าเตาผิง ฝากความหวังไว้กับตาลุงแก่ๆ ตัวอ้วนๆ แถมยังไว้หนวดยาวเพิ่มแบบเอามารองนั่งแทน

พรมได้อย่างสบายใจ

ส่วนฉันได้แต่เดินไปตามถนนสายยาวย่านสยามสแควร์พลางมองร้านค้าในละแวกนี้ซึ่งต่างตกแต่งร้านไว้เตรียมต้อนรับเทศกาลคริสต์มาสก่อนจะทำปากเบ้ออย่างหมั่นไส้พวกที่บ้าเห่อเทศกาลนี้เพียงลำพังคนเดียวไว้คู่ตุนาหงันเหมือนอย่างไรๆ เขา

ฉันเบื่อเทศกาลนี้ แถมยังเบื่อซานต้าด้วย... ตาลุงหนวดยาวแบบนั้นไม่มีจริงในโลกใบนี้หรอก เซอะ!

1

ลุงอ้วนหนวดยาวในชุดฮาวาย

"เฮ้ย~ มีนา"

หลังหมดคาบเรียนช่วงบ่ายที่มีเพียงคาบเดียว เสียงยัยปิ่นเพื่อนซี้พะงาบปากฟันคำพูดออกมาพร้อมแรงกระแทกบักใหญ่เข้าที่กลางหลัง "ตกลงไปเปล่า"

ศอกมาอีกทีพร้อมคำถามเรื่องที่วางแผนกันเอาไว้ว่าจะไปจกส้มตำแถวๆ สยามกินแก๊งหลังเลิกเรียน แถมยังไม่ได้หยุดรอเธอคำตอบสักนิดเพราะมืออีกข้างของยัยปิ่นเขาแต่กดโทรศัพท์มือถือถือตัวเองหาแพนที่อยู่ต่างคณะยิกๆ ก่อนจะส่งเสียงอ้ออใส่ทันทีที่ปลายสายกดรับ

"อืม ปิ่นเลิกแล้วจ้า หือ... ไปดูหนังเหรอ เอาสี~"

"- _ ^"

"โอเค... เตียวปิ่นไปหาที่ตึกแล้วกัน"

พอคุยจบปั๊บกดวางสายปั๊บ ยัยปิ่นหันขวับมาทางฉันแล้วฉีกยิ้มกว้างให้ทันที ก่อนจะเอ้อมมือมาจับไหล่ฉันเอาไว้ทั้งสองข้างอย่างแน่นหนาจะไม่ให้ดินหลุด (แล้วไปต่อยมน)

"มีนาจะ ไหนๆ จวาก็ไม่มาเรียนวันนี้แล้ว เขาเป็นว่าเรื่องที่ตกลงกันไว้เป็นอันโมฆะเหอะนะ ^^+"

"ทุเรศ... ไม่ต้องเอาเพื่อนมาอ้าง ฉันว่าแล้วเชียว"

ฉันด่ากลับภายในไม่ถึงเสี้ยววินาที เพราะคิดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว
ว่าเรื่องต้องลงเอยแบบนี้! เลยรีบเตรียมคำด่าเอาไว้ล่วงหน้าก่อนที่มัน
จะซึ่งหนี หนีอายนั้ เพิ่งนัดกับแฟนตัวเองแท้ๆ ทำมาเป็นอ้างว่าไม่อยาก
ไปกับฉันแล้วเพราะเพื่อนซี้ของเราอีกคนไม่มาเรียน --^

"แหม... เพื่อนกำลังมีความรัก แกต้องเข้าใจหน่อยนะ~"

พูดประโยคอ้างเข้าข้างตัวเองเสร็จ ยัยปิ่นหันมาส่งจูบชนวนหมั้นได้
ให้ฉันทีหนึ่ง ก่อนจะคว้ากระเป๋าจากกุศจีแล้วกระโดดเต็งออกจากห้องไป
อย่างแสนสุขเหมือนว่าตัวเองกำลังเดินอยู่บนผิวดวงจันทร์จนกระทั่งไป
รังกศึกษาชั้นๆ ที่ใส่อยู่แทบเปิด ปล่อยให้ฉันที่หงุดหงิดเรื่องความโสดสนิท
มีแต่หิดเกาะหน้าหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม

เซ็งขึ้นหัวใจหัวใจ ไอ้คนโน้นก็มีรัก ไอ้คนนี้ก็มึรัก! แล้วไอ้คนไหน
จะมาทำให้ฉันมึรักได้บ้างเนี่ย --^!!

สุดท้ายฉันเลยต้องมาเดินเตร่อยู่แถวสยามเพียงลำพังหลังเลิกเรียน
เหมือนเช่นเคยอีกครั้ง...

We Wish You a Merry Christmas...

We Wish You a Merry Christmas...

เฮ้อออ เห็นต้นคริสต์มาสถูกประดับประดาซะสวย เห็นร้านค้า
ส่วนใหญ่เอาพวกของขวัญก็กักน่ารักมาวางโชว์เตรียมขาย และเห็น
บรรดาหนุ่มสาวนักเรียนนักศึกษาเดินควงกันมาเป็นคู่ๆ แบบนี้ ฉันยิ่งรู้สึก
หงุดหงิด

ตายยย! ดูลิดู... มีอนะจะจับกันทำไมหา ไอ้ผู้หญิงนั่นตั้งแต่เกิดมา
ไม่เคยข้ามถนนเองรีใจ! นี่มันเพิ่งจะปลายๆ เดือนพฤศจิกายนเองนะ
ถึงอากาศจะเริ่มเย็นๆ แต่ตอนนี้ร้อนจะตาย เมืองไทยนะยะไม่ใช่ตะวันตก
เดินจับมือกัน ใส่ผ้าพันคอให้กันทำไมนะ หนาวตายอะ ฮิ! ไอ้ะๆๆ แล้ว
ดูคู่รักคู่นั้นสิ โอบเอวกันกลางที่สาธารณะเลยนะ ไม่กลัวตำรวจจับรีใจ...

อ้ากกก! ฉันรู้ว่าความรักทำให้คนตาบอด เพราะมันเล่นส่งผลกระทบเอาความรักมาจิ้มลูกตาคนไว้รักอย่างฉันให้แทบอยากตาบอดตามไปด้วยซะงั้น TOT

แง... ฉันอยากตาบอดไปเลยดีกว่าลืมนามานี้เห็นความรักทั่วสยามสแควร์ในเวลาแบบนี้ซะอีก!

"โฮ่ๆ"

หืม... ฉันหูฝาดรีเปลา ทำไมรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหัวเราะหุ่ๆ คล้ายๆ เสียงของลุงซานต้าตามที่เคยได้ยินจากในหนัง

ดู๊!

"ระวังหน่อยสิยัยบ้า --^"

เพราะมัวแต่สนใจเสียงหัวเราะปริศนานั้น ทำให้ฉันเผลอชนเข้ากับใครสักคนจนเราทั้งสองล้มคลุกดินกลางสยามสแควร์ไปด้วยกันประจวบที่พรหมลิขิตสร้าง ผิดตรงที่พระเอกในพรหมลิขิตครั้งนี้ดันรีบยันตัวลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วพร้อมกับออกปากตำหนิตันใดแบบไม่รอรี...

ฉันอยากจะด่ากลับอยู่หรือจะตามประสาคนไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เพียงแต่ว่าพอเงยหน้าขึ้นไปมองไ้คนที่กำลังบิดเนื้อบัตตัวยืนตำฉันอยู่เท่านั้นแหละ ฉันถึงกับตะลึงตาค้างไปเลย

ชายหนุ่มในชุดนักศึกษา ใบหน้ายาวเรียวเนียนใส ตาสีดำขลับคมเหมือนกับตาเหยี่ยว ผมซอยระต้นคอสีดำนินทแต่แอบดูเซอร์ๆ นิดหน่อย แล้วยังจมูกโด่งๆ กับริมฝีปากบางๆ น่าจู้จี้ขึ้นอีก...

"นี่เธอ! ไม่มีอะไรจะพูดกับฉันหน่อยรีง"

"มี..."

"ก็พูดมาสิ! จะขอโทษหรือจะพูดอะไรก็ว่ามา --^"

"อ้ออ้อ... หล่อจ้ง =.=//"

"หา? =.=;"

คำตอบของฉันทำเอาหมอนี่เซตอยหลังแทบจะล้มลงไปกองกับพื้นถนนอีกรอบ... ทำไมกัน นี่หนุ่มหล่อๆ สมัยนี้ไม่เคยฟังเพลงพุ่มพวงรีง เป็นเพลงฮิตสมัยฉันเด็กๆ เลยนะ แบบว่า 'อ้ออ้อ... หล่อจ้ง~

อะฮ้า... มาดแมน~'

"หือ นี่เธออยู่มหา'ลัยเดียวกับฉันหรอเนี่ย"

หลังจากที่เขาได้ยินคำชมแบบไม่ทันตั้งตัวของฉัน อีตามนุษย์เพศชายที่ดูท่าทางไม่แสบแมนนี่ถึงกับทำท่าเซ็งสุดขีดใส่ โดยเฉพาะตอนที่กวาดสายตาดูฉันลงได้มองชุดนักศึกษาของฉันแล้วจบลงที่เข็มพ้องสถาบันที่ก๊ลัดแถวๆ หน้าอก

จะด่ากลับว่าหมอนี่ลามกคงไม่ได้แฮะ... ในเมื่อฉันก๊ลัดเข็มมหา'ลัยตรงตำแหน่งนี้ด้วยตัวเองนี่หว่า --;

"มหา'ลัยขึ้นชื่อรับนักศึกษาที่จิตไม่ปกติด้วยรึเง"

"หา?"

"อ้อ... หรือบางทีเธออาจเรียนเสริมพวกภาคพิเศษสำหรับพัฒนาไอคิว อาจจะใช้ ไว้ผมทรงม้าแต่รับหน้าเต๋อๆ ของเธอได้สินี"

"นายว่าไงนะ!"

กรี้ดดด! เมื่อกี้ฉันเพิ่งจะหลงไหลแอบเคลิบเคลิ้มหมอนี่ไปนั้นหระปากปิ๋จอเห่าได้เห่าดีแบบนี้มันน่าแจ่มเทศบาลให้มาจับไปฆ่าตัดตอนเอาให้สูญพันธุ์ไปจากโลกใบนี้เลย!

"หืม... ไม่ใช่เธอสินะ"

"=_=?"

"งั้นถ้าไม่ใช่ก็หลบไปได้แล้ว..."

อีตาหน้าหล่อก้มมองอะไรบางอย่างที่ยิบออกมาส่องแสงวับๆ แวมๆ อยู่ตรงกระเป๋ากางเกงนักศึกษา ก่อนจะผลัดหน้าผากฉันให้เขยิบตัวหลีกทาง

"ฉันไม่มีธุระกับเธอ ไปละ --"

"หา?"

แค่ผลัดหน้าผากคงยังไม่สาแก่ใจ หมอนี่เลยพุดออกมาหน้าตาเฉยว่าไม่มีธุระกับคนอย่างฉันก่อนจะเดินหนีไป

โฮกกก! ฉันอยากฆ่าหมอนี่จริงๆ!

"โฮ่ๆ สนใจเล่นเกมอะไรสักหน่อยมั๊ยจะคุณหนู ^o^"

"หือ =_=?"

แต่ยังไม่ทันได้คิดว่าจะทำอะไรดี นิ้วอ้วนๆ ของใครบางคนก็มาสะกิดยิกๆ ที่หัวไหล่ พอหันไปมองพบว่า เป็นลุงแก่ๆ อ้วนดุนุ่มเยิ้มแถมยังไว้หนวดยาวคนหนึ่ง... ฉันแอบคิดว่าตาลุงนี้เป็นชานตาคลอสด้วยนะเพราะลักษณะท่าทางแก่ให้ แต่ชานต้าต้องใส่ชุดหนาๆ สีแดงต่างหาก ไม่ใช่เสื้อฮาวายกับกางเกงสามส่วนเตรียมพร้อมเดินสูลาสูล่าแบบนี้ -_-;

"เฮ้ๆ สนใจเล่นเกมอะไรสักหน่อยมั้ยจะคุณหนู 〰〰"

เห็นฉันไม่ตอบอะไร ลุงแกเลยถามประโยคเดิมแต่หัวเราะมากกว่าเดิมใส่ฉันอีกครั้ง

เล่นเกม? เกมบ้าอะไรที่เอาลุงแก่ๆ อ้วนดุนุ่มแบบนี้มาเป็นโมเดลลิ่งคัดเลือกผู้เล่นนะ หรือนี่จะหลอกเอาฉันไปถ่ายหนัง AV ในคอนเซปต์เล่นเกมชวนสยิวก็วรีโง่นะ ไฉ่วโน... ไม่น่าไว้วางใจอย่างแรงกล้าเลยทีเดียวนะ -_-;

"ไม่สน"

เพราะฉันฉันเลยยืนตัวลุกขึ้นยืนยึดอกปฏิเสธรอย่างแน่นๆ นักศึกษาอย่างฉันถึงไม่มีหูลุยส์ตึงตึงตึงหัวแต่ก็มีศักดิ์ศรีนะยะ จะให้ไปทำอะไรแบบนั้นได้ไงกัน -_-+

"ไฉ่ว... ทำไมละ หน่วยก้านดีออกนี่นา แกรม... ทรงผมก็แนวจังนะ"

ตาลุงหนวดยาวหัวเราะเฮ้ๆ อีกรอบ ก่อนจะกวาดสายตาไล่ขึ้นลงมองมาเหมือนที่อิตาลีผู้ชายหล่อเซอร์คนเมื่อกี้ทำกับฉันแล้วขยับยิ้มส่งสายตาวาวระยับ

กรี๊ดดด มาหน่วยก้านหน่วยก้านดีอะไรกันนะ ยิ่งพูดมาแบบนี้ยิ่งคิดได้ว่าตาลุงนี่ต้องหลอกฉันไปถ่ายหนัง AV แหงๆ เลย!!

แหม... แต่ก็นะ เป็นคนแรกที่อยู่ต่อหน้าผมผมทรมานเจ้าเกิดจากความผิดพลาดของตัวเอง... ตอบแทนโดยลงเล่นๆ ไปกับตาลุงนี่ดูหน่อยดีกว่า

"แล้ว... จ่ายค่าตัวหนูด้วยรางวัลเท่าไรล่ะ -〰-?"

"โฮ่ๆๆ ไม่ใช่แบบนี้คุณหนู~"

และพอฟังคำถามฉันจบปั๊บ ตาลุงนี่ก็อ้าปากหัวเราะโฮ่ๆ หนักกว่าเดิมปั๊บ ก่อนจะยื่นนามบัตรแผ่นหนึ่งมาให้ฉันพร้อมกับขยิบตาบอกถึงตอบแทนที่ฉันจะได้จากเกมบ๊าบออะไรสักอย่างที่ไม่รู้แม้แต่ประเภทของมัน

"รางวัลจากเกมที่จะได้ ก็คือความปรารถนาที่คุณหนูต้องการมากที่สุดต่างหากละ ^^"

"ความปรารถนาที่คุณหนูต้องการที่สุดนั่นหรือ"

ความปรารถนาที่ฉันต้องการมากที่สุดจะเป็นจริง ตาย ไม่อยากบอกให้ใครรู้เลย แต่ว่านะ... ผู้ชายในฝันของฉันนน TOT

เดี๋ยวก่อน! ตาลุงอ้วนเนี่ยนะ จะทำให้ความปรารถนาของฉันเป็นจริงขึ้นมาได้? ไม่มีทางชะหรือก จะให้บ้านกับรถหลังถ่ายหนัง AV เสรีจละสิไม่ว่า -_-+

"เดี๋ยวลุง... มันจะเป็นไปได้ยังไง ถ้าหนูเกิดหวังในสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งของละ"

"โฮ่ๆๆ 'ความปรารถนา' นั่นจะเป็นจริงได้ทุกอย่าง ถ้าเล่นเกมที่ว่าสำเร็จจริง เอาละๆ ดูท่าทางจะไม่เชื่อง่ายๆ ถ้าอย่างนั้นลองไปที่ร้านตามนามบัตรที่ให้คุณแล้วกัน โฮ่ๆๆ"

ตาลุงหนวดยาวหัวเราะพลางชี้นิ้วไปที่นามบัตรที่ส่งมาให้ฉัน ตอนแรก ก่อนจะหัวเราะโฮ่ๆ อย่างนำหน้ามันได้ส่งท้ายอีกรอบ

"แต่ว่า... ถ้าคุณหนูสนใจจริงๆ ละก็... จะต้องมาหาฉันก่อนวันที่ยี่สิบสี่ พฤศจิกายนนี้เท่านั้นนะ"

"แล้วทำไมต้องก่อนวันที่ยี่สิบสี่ละ"

ฉันนับเลขในใจ ถ้าพูดถึงก่อนวันที่ยี่สิบสี่ ก็แปลว่าเหลือเวลาอีกแค่สี่วันเองที่ฉันจะตัดสินใจเล่นเกม (อะไรสักอย่าง) ที่จะช่วยให้สิ่งที่ฉันปรารถนามากที่สุดเป็นจริงได้

เอ๊ะ... หรือว่าวันที่ยี่สิบสี่เป็นกำหนดวันวางแผงหนัง AV =.,=

"เพราะว่า... กำหนดระยะเวลาในเกมที่ฉันจะให้คุณหนูเล่นมันจะ

เริ่มต้นในวันนั้นนะสิ ^^"

ตาลุงหนวดยาวพูดพร้อมกับขยับเท้าข้างหนึ่งถอยไปข้างหลัง ก่อน
จะเริ่มขยับเท้าอีกข้างถอยตามไป

"คิดดูให้ดีๆ นะคุณหนู... เกมเดียวในโลกเท่านั้นที่มีของรางวัลคือ
'ความปรารถนา' "

"..."

"แล้วเจอกันที่ร้าน... เมื่อคุณหนูคิดว่าตัวเองมีความปรารถนาก่อน
คริสต์มาสนี้..."

ตาลุงหนวดยาวพูดประโยคสุดท้าย ก่อนจะถอยหลังหายเข้าไปใน
ชอกเล็กๆ พร้อมกับความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับฉัน เหมือนว่าตัวเอง
เพิ่งหลุดออกมาจากความมึนงงกับอะไรบางอย่างที่ลึกลับและยังหา
คำอธิบายไม่ได้

"เดี๋ยวก่อนลุง..."

ฉันวิ่งตามเข้าไปในชอกเล็กๆ ที่ตาลุงนั้นขยับเท้าถอยหลังเข้าไป...
แต่กลับไม่พบใครเลยสักคน มันเป็นเพียงชอกแคบๆ ที่ตันสนิทไร้ซึ่งทางออก
ตาลุงที่อ้วนพุงพลุ้ยขนาดนั้นหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยได้ยังไงกันนะ

'คิดดูให้ดีๆ นะคุณหนู... เกมเดียวในโลกเท่านั้นที่มีของรางวัลคือ
'ความปรารถนา' '

เกมเดียว... ที่จะช่วยให้ความปรารถนาสูงสุดของฉันเป็นจริงได้
ฉันหรือ

ฉันก้มลงมองนามบัตรที่ได้มาจากตาลุงอ้วนหนวดยาวในชุดสรวาย
นั้นด้วยความรู้สึกที่จู่ๆ ก็นึกสนใจขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทั้งๆ ที่ตอนตาลุง
นั้นยื่นพุงกลมอยู่ตรงหน้า ฉันกลับไม่รู้สึกละอายใจอะไรเลย

'Welcome to 'ร้านลัลลาซานต้าหรรษา'

สยามสแควร์ ซอย 4

มาทำให้สิ่งที่คุณปรารถนาเป็นจริงกันเถอะ!'

มาทำให้สิ่งที่คุณปรารถนาเป็นจริง...?

ความปรารถนาเป็นจริง? ผู้ชายชาวหล่อเช็กซีไม่แฉับแมนในฝัน
ของช้านน TOT

ฮึ้ยยย! ลองดูสักตั้งมันก็ไม่เสียหายน่า! ถ้าไปแล้วตาดูงั้นจับถ่ายหนัง
AV จริงๆ ฉันท่อยแอบหนีออกมาโทรศัพท์เรียกตำรวจก็ได้สิน่า ฮัดซ่า!!

15

2

เกมลัลลาซานต้าหรรษา

เมื่อวานตอนแรกฉันว่าจะลองไปที่ร้านประหลาดๆ นั่นดูซะเลย
แต่พอตั้งท่าจะไป แม่ดันโทรศัพท์มาตามตัวกลับบ้านซะก่อนก็เลยอด
พิสูจน์ทันใดในที่สุด

หลังเลิกเรียนวันนี้... แน่ใจว่าย้ายป็นดีดี้าหนิเพื่อนไปเกี่ยวกับแฟน
เช่นเคย แต่คราวนี้ฉันไม่รู้สึกเคืองมันเท่าไร เพราะฉันเองก็มีเป้าหมาย
จะไปที่อื่นเหมือนกัน

"-_-;"

ขยับเท้ามาหยุดอยู่ในย่านสยามสแควร์โดยในมือก็ถือนามบัตร
ของร้านประหลาดนั้นเอาไว้ ตามที่อยู่ในามบัตรนี้บอกว่าร้านลัลลา
ซานต้าหรรษาอะไรนั่นตั้งอยู่แถวๆ ซอยนี้นี่นา... แต่ฉันเดินวนไปวน
มานานแล้วกลับไม่เห็นร้านชื่อแปลกๆ อะไรอย่างว่าเลย เห็นมีแต่ร้าน
ขายขนมกับเสื้อผ้าก็เก็บเก้เท่านั้นเอง

ฉันเดินวนไปวนมาใหม่ เข้าออกซอยข้างๆ แล้ววนกลับมาที่ซอยเดิม
ตามในามบัตรบอก แต่ยังไงก็ไม่ได้เห็นจะมีร้านไหนสักร้านที่ตั้งชื่อตองๆ
แบบนี้... จะเงยหน้ามองขึ้นไปบนตึกก็ไม่ได้เห็นมีป้ายอะไรยื่นออกมาบ่งบอก
สักนิด

แกริ่ง~ แกริ่ง~

เสียงกระดิ่งดังแว่วมาจากตรงไหนสักแห่งเหมือนกับเสียงกระดิ่ง
เวลาที่เปิดประตูร้าน แล้วพอฉันตั้งสมาธิจับจุดว่ามันดังมาจากทาง

ด้านหลังฉันแน่ๆ เลยหันขวับกลับไป... ก่อนจะพบว่า...

ร้านลัลลาซานต้าหรรษาอะไรรึนั้นอยู่ด้านหลังฉันพอดี!

ร้านอริสตีแดงเข้มมีกระจกใสบานใหญ่ที่มีตัวอักษรภาษาไทยสีทองเขียนว่า 'ร้านลัลลาซานต้าหรรษา' ตามอย่างที่มีนามบัตรในมือฉันระบุไว้... ภายในร้านตกแต่งด้วยต้นคริสต์มาสกับของขวัญต่างๆ รับกับเทศกาลดี ยิ่งกว่าทุกร้านที่ฉันเห็นมาทั้งหมดจากการเดินสำรวจแล้วสำรวจอีกในย่านนี้

ก๊องงง แล้วมันมาอยู่ตรงนี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ละเนี่ย... =()=?

ในเมื่อฉันมองหาจนทั่วแล้ว หากนแทบจะพลิกก้อนอิฐตามหาด้วยซ้ำ แต่ไม่เห็นจะเจอร้านลัลลาซานต้าหรรษาอะไรรึนั้นเลย ทว่าตอนนี้ไอร้านนั้นกลับมปรากฏอยู่ตรงหน้าฉันพอดีแบบว่าเดินผ่านแล้วปราชัยทางตามองยังสังเกตุเห็นด้วยซ้ำ!

"โฮ่ๆ คุณหนูคนเมื่อก่อนนี่เอง~"

เสียงเปิดประตูร้านที่เป็นกระจกใสตั้งขึ้นพร้อมกับเสียงหัวเราะหุ่ๆ ของตาลุงหนวดยาวฟูงโตสวมเสื้อฮาวายลายดอกชบา

"ว่ายังไง ตัดสินใจได้แล้วหรือ"

ตาลุงนี้หียีตาลงหลบแสงแดด ก่อนจะหยิบแว่นกันแดดรูปดาวห้าแฉกสีขาขึ้นมาสวมแล้วหัวเราะโฮ่ๆ อีกรอบ

"ลุง... ร้านลุงมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง =()=?"

"ร้าน? หือ ก็ย้ายไปเรื่อยๆ นะ โฮ่ๆ"

ตาลุงหนวดยาวหัวเราะจนพุงแทบกระเพื่อม ในขณะที่ฉันยังข้องใจไม่หาย มันจะเป็นไปได้ยังไงกันที่ร้านของตาลุงจะมาอยู่ตรงนี่ ในเมื่อฉันเดินสยามมาตั้งไม่รู้กี่ปี ขนาดไอร้านเสื้อผ้าเก่าเจ๊งไปแล้วเปิดใหม่เป็นร้านรองเท้าฉันยังรู้เลยงะ

"ไม่ใช่! หมายถึงหนูเดินวนตรงนี่ตั้งหลายรอบแล้วยังไม่เห็นร้านลุงเลยนะ"

"อ้อ... ก็มันยังไม่ถึงเวลาเปิดร้านนะสิ --"

"เวลาเปิดร้าน?"

